

Reportatge

8 Dominical
Diumenge 24
d'octubre de 2010

Fotos:

- 1 Will Johnson, dels deserts de Texas als massissos catalans.
- 2 Dave Gahan, en un dels documentals més celebrats de D. A. Pennebaker, el *Depeche Mode 101*.
- 3 Els White Stripes ballen, en blanc i negre, a *Under great white northern lights*.
- 4 Barcelona era una festa *underground* en l'època dels *fanzines*, la contracultura, el *hippisme* i l'apogeu de la Zeleste.

«Music & Films» també a Girona

El documental musical també passarà per la ciutat de Girona, de la mà del mateix festival In-Edit. I és que enguany s'arriba a la quarta edició del cicle «Music & Films», organitzat per La Mirona i el Museu del Cinema, en col·laboració amb el cinema Truffaut. Cada dimarts de novembre a partir del dia 9 tindrà un protagonista musical, seleccionat de les anteriors edicions del festival barceloní. Obriran foc els Standstill, amb el documental 1, 2, 3..., enregistrat durant la gira del disc *Vivalaguerra*. Neil Young es posa darrere la càmera amb *Dejà vú*, i *Carretera* mostra un Nacho Vegas més real que mai. La darrera proposta estarà protagonitzada pel mite del jazz Chet Baker a *Let's get lost*.

La terra, el beneït poder de la terra. Només de les energies tel·lúriques d'Arbúcies podria sorgir la idea d'unir la força polsosa del desert de Texas amb les capricioses formes naturals de Montserrat, i presentar el resultat de tan peculiar còctel geològic a la faldilla del Montseny: o el que és el mateix, agafar la veu nítida i el poder elèctric de la música de Will Johnson, líder de Centro-matic; unir-la al pop folk mutant dels catalans Anímic, i presentar el resultat en directe a la passada edició del festival popArb. I d'allà, a una gira estatal que es va cloure a la barcelonina Apolo, amb un auguri per part de Johnson: «Aquest és el nostre darrer concert junts... per ara». El temps dirà si els seus camins es tornen a creuar; però sí que hi ha una nova ocasió de veure el procés de gestació, creació i posada en escena d'aquesta trobada marciana (seguint la corda als que diuen que a Montserrat, algunes nits, s'hi albirren ovnis): *From Texas to Arbúcies* és el títol del documental que va seguir els protagonistes de l'experiment musical mentre el cuinaven, i que es presenta ara a l'In-Edit Beefeater, el festival internacional de cinema documental musical que arrenca dijous a Barcelona.

En una història d'equilibris tan subtils, era important saber com situar l'objectiu per no trencar l'ecosistema; afortunadament, Johnson explica que els va costar un parell de dies acostumar-se a les càmeres però que mai no es van sentir «invasits»: «En Raül, l'Eric i la Joana –l'equip tècnic– van ser molt respectuosos, i van limitar els temps de gravació». I és que per a uns músics units per la importància de l'aire, del respectar els silencis, que les càmeres «deixessin respirar les coses una mica» va ser essencial; i sobretot, en un projecte que el cantant defineix com «un repte que ens va treure de les nostres zones de confort, una cosa bona però complicada».

Johnson explica que en rebre la proposta del popArb va sentir curiositat «per la mateixa naturalesa» del projecte; i un cop més la geografia hi va jugar un paper important: «Coneixia l'emplaçament i la història del festival, així que va suposar molt per a mi que m'ho proposessin». Gràcies a les noves tecnologies, repartir la feina a costat i costat d'ocèa va ser «realment senzill: discutíem sobre el repertori, els tons i les estructures per *e-mail*; els vaig enviar les lletres i els acords més endavant, i quan vaig arribar tenien les cançons molt ben apreses».

El que segurament no esperava era conviure amb el grup a Collbató, al peu de Montserrat, durant la setmana prèvia al festival. Per les seves paraules, però, sembla que l'experiència allà gairebé va ser més gratificant que tota la feina prèvia: «L'atmosfera estava molt enfocada a la creació, i això va nodrir extraordinàriament el resultat final». Aquells dies van implicar conèixer la cuina catalana, fer alguna excursió... i cantar dins les Coves del Salnitre. Una meravella geològica que tothom hauria de visitar un cop a la vida, fins i tot un fascinat Will Johnson: «Fa anys que vull registrar música en una cova. M'hi podria haver quedat i gravar tot el dia si m'haguessin deixat», afirma.

També és rotund el «sí» amb el qual respon a la pregunta de si, veient la feina que va comportar i el resultat obtingut, tornaria a repetir. Fins i tot fent l'esforç de cantar en català *Les filles fan d'ocells*, en un idioma que explica que ja coneixia i en una cançó «la cadència i la mètrica» de la qual «van prendre sentit de bon principi». *God Bless Arbúcies*.

«From Texas to Arbúcies»

La música de Will Johnson és electricitat i la dels Anímic, subtils; un projecte del popArb en va propiciar una unió feliç, i ara aquesta rara perla es materialitza a la gran pantalla en un documental que es presenta al festival In-Edit Beefeater

TEXT: MARTA PALLARÈS

